

er temmelig afgjort, at den Gage, der ved særlig Lov tillægges Netsbetjentene, ikke er større end den Løn, de i Almindelighed have kunnet gjøre Regning paa ved deres tidligere Lønningsmaade, og navnlig naar de sidste 5 Aars Indtægter af Embedet ikke have været mindre end det, der tillægges dem som fast Gage. Det er nu vel Tilfældet her ved dette Lovforslag, som det af Betænkningen vil sees, at Gjennemsnittet af Indtægten for de 4 Aar 1858—61, samt for Finansaaret 1862—63 bliver omtrent 27 Rb. mindre end den for Embedet bestemte Gage, men dette har sin Grund i de i de senere Aar i Helsingør stedfindende uheldige Søfarts- og Handelsforhold, og det er uheldigt, at den heromhandlede Embedsmands Indtægter først nu af ham forlænges omsatte til fast Gage. Den Grund, der har bevæget vedkommende Embedsmand til at søge om at komme paa fast Gage, er, som af den ærede Ordfører bemærket, ikke den, at han skulde vente derved at faae en større Indtægt, men Grunden er den, at han, saaledes som Forholdene i Helsingør ere, ønsker at faae en fast og sikker Sum deels i Gage og deels til Kontorhold. Det er nemlig Tilfældet, at han nu faaer sin Løn meget seent paa Aaret, og da han jo hele Aaret igjennem hver Maaned skal deels forsyne sit Huus deels betale Løn til, saavidt jeg veed, 3 Kontorbetjente, kan det være vanskeligt nok for ham altid at have de til Bestribelsen af disse Udgifter fornødne Penge. Derfor er det, at han ønsker sig sat paa fast Gage, og det forekommer mig, at der af denne Grund bør tages Hensyn til dette hans Ønske, og at man bør tilstaae ham den for Embedet bestemte faste Gage af 2000 Rb., hvilket Beløb, som jeg alt har ytret, ikke er mere end 27 Rb. større end den Indtægt, han har havt gjennemsnitlig i de nævnte 5 Aar. Jeg skal endnu tillade mig at oplyse, at i Aaret 1856 udgjorde hans Embedsindtægter 2600 Rb. og at de i Aarene fra 1857 til 1863 have udgjort gjennemsnitlig 2,200 Rb. Det er altsaa ikke for at faae Mere i Indtægt, men det er for at faae sin Indtægt fast og sikker, at han forlanger sig sat paa fast Gage, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse af det ærede Thing.

Justitsministeren: Under de Forhandlinger, der forleden Dag fandt Sted her i Thinget med Hensyn til Lovudkastet om at sætte Herredsfogden og Skriveren i Middelfom- og Sønderlyng Herreder paa fast Gage, havde jeg Leilighed til at gjøre de Betragtninger gjældende, som jeg troede kunde lede til at vise det Usædelige i at faae saa mange Embeder som muligt lagte ind under de ved Lov af 19de Februar 1861 givne Regler om fast Gage. Disse Betragtninger finde fuldkommen Anvendelse paa det her foreliggende Tilfælde, og jeg kan derfor ganske henholde mig til, hvad jeg da ansøgte. Forsaa vidt der maatte være Spørgsmaal om Lovforslagets videre Fremme, skal jeg blot tilføie, at det Beløb, hvormed Udvalget har troet at maatte foreslaae Kontorveberlaget nedsat for det omtalte Embede, angaaer en Gjenstand, der kun kan bedømmes efter et Skjøn, med Hensyn til hvilket det fornødne Materiale ligger for deels i Motiverne til Lovudkastet og deels i Udvalgets Betænkning, og heller ikke med Hensyn dertil finder jeg derfor Anledning til nærmere at udtale mig.

Ordføreren: Jeg tør maaskee dog gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at der ikke af Udvalget er foreslaaet nogen Nedsættelse i Veberlaget for Kontorudgifter.

Justitsministeren: Jeg kan da kun beklage, at jeg har kunnet faae en saadan Opfattelse, deels af Udvalgets Betænkning og deels af de stedfundne Forhandlinger.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, skred man til Afstemning, hvorved Lovforslagets eneste Paragraf (see Tillæg A. Sp. 1137—38) forkastedes med 32 Stemmer imod 22.

Dermed var denne Sag hørtfalden.

Man gik derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen: Anden Behandling af „Udkast til Lov angaaende Henlæggelse af Frederik den 6tes Palais paa Amalienborg under Civillisten.“ (Lovud-